

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **D. P.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Burešem,
sídlem T. G. Masaryka 282/57, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 6. 2017, č. j. 28636/17/5200-10423-705778, č. j. 28640/17/5200-10423-705778 a č. j. 28645/17/5200-10423-705778,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2017, č. j. 28636/17/5200-10423-705778 (dále jen „rozhodnutí č. 1“), č. j. 28640/17/5200-10423-705778 (dále jen „rozhodnutí č. 2“) a č. j. 28645/17/5200-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10423-705778 (dále jen „rozhodnutí č. 3“). Rozhodnutím č. 1 žalovaný změnil dodatečný platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Kadani, (dále jen „správce daně“) dne 3. 10. 2016, č. j. 2094720/16/2505-50524-506470, (dále jen „výměr 2011“), tak, že výrok neobsahuje poučení o placení; v ostatním zůstal výrok beze změny. Rozhodnutím č. 2 žalovaný změnil dodatečný platební výměr vydaný správcem daně dne 3. 10. 2016, č. j. 2101132/16/2505-50524-506470, (dále jen „výměr 2012“), tak, že výrok neobsahuje poučení o placení; v ostatním zůstal výrok beze změny. Rozhodnutím č. 3 žalovaný změnil dodatečný platební výměr vydaný správcem daně dne 3. 10. 2016, č. j. 2101217/16/2505-50524-506470, (dále jen „výměr 2013“) tak, že snížil poslední známou silniční daň za zdaňovací období roku 2013 o částku 45 552 Kč a současně výrok neobsahuje poučení o placení.

2. Výměrem 2011 správce daně snížil poslední známou silniční daň za zdaňovací období roku 2011 o částku 32 162 Kč. Výměrem 2012 správce daně snížil poslední známou silniční daň za zdaňovací období roku 2012 o částku 45 552 Kč. Výměrem 2013 správce daně snížil poslední známou silniční daň za zdaňovací období roku 2013 o částku 40 014 Kč.
3. Žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí č. 1, č. 2 a č. 3 zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost uhradit mu náhradu nákladů řízení.

Žaloba

4. Žalobce měl za to, že správci daně dospěli k nesprávnému závěru ohledně toho, jaká jeho vozidla podléhají silniční dani. V rozhodném období let 2011 - 2013 byl mimo celé řady jiných vozidel též vlastníkem vozidel registračních značek „X“, „X“ a „X“.
5. U vozidel registračních značek „X“ a „X“ rozporoval, že byla předmětem silniční daně vzhledem k jejich technickému provedení. Tato vozidla jsou v registru zapsána jako nákladní vozidla – tahače návěsů pod zkratkou kategorie N3 a s největší povolenou hmotností 17 tun. Správci daně vycházeli z podle žalobce nesprávného předpokladu, že pro určení, zda je vozidlo předmětem silniční daně, postačovalo pouhé označení zapsané v registru silničních vozidel. Dovedli, že veškerá vozidla zapsaná v registru pod kategorií „*nákladní vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny*“ vymezenou vyhláškou č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) budou předmětem silniční daně, a to s výjimkou nákladních vozidel speciálních, která nejsou primárně určena k přepravě nákladu.
6. K tomu však žalobce namítal, že předmětem silniční daně s ohledem na znění zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o silniční dani“) byla nákladní vozidla „*určená výlučně k přepravě nákladů*“, tedy že tento zákon předmět daně vymezil úžeji oproti obecné kategorii nákladních vozidel dle vyhlášky. Žalovaný rozdíl mezi formulací ve vyhlášce a v zákoně o silniční dani považoval za důsledek transpozice směrnice 1999/62 ES. Podle žalobce však s ohledem na to, že šlo o směrnici, a nikoli nařízení, zákonodárci nic nebránilo, aby při transpozici použil formulace, která by předmětem silniční daně učinila veškerá nákladní vozidla nad 3,5 tuny, tedy i ta, která neslouží výhradně k nákladní dopravě. To však neučinil.
7. To, zda daná vozidla byla, či nebyla předmětem silniční daně, tak je třeba posuzovat na základě jejich reálné využitelnosti. K tomu žalobce správci daně předložil dva znalecké posudky na vozidlo s registrační značkou „X“, a to posudek č. 4343/18-16 ze dne 30. 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2016 vypracovaný Ing. A. Ž. a posudek č. 7079-16 ze dne 6. 5. 2016 vypracovaný J. R. Oba shodně konstatují, že zkoumaný tahač návěsů jako takový nelze samostatně využít k přepravě nákladů. Žalobce měl za to, že závěry uvedených posudků lze v důsledku shodného typu zřejmě uplatnit i na vozidlo s registrační značkou „X“, u něhož vzhledem k zásadě hospodárnosti řízení a tomu, že u něj spor panuje pouze ohledně krátkého období, znalecký posudek vypracovat nenechal.

8. Žalovaný se ve svém rozhodnutí se závěry posudků nijak nevypořádal, za určující považoval zápis v registru. Podle žalobce však zákonodárce zřejmě považoval za rozhodující možnost reálného využití vozidla. Správci daně tedy pochybili, pokud se nevypořádali se závěry posudků a nedoložili, z čeho dovozují, že uvedená vozidla jsou skutečně využitelná výlučně pro přepravu nákladů. Samotný zápis v registru totiž o této skutečnosti nevypovídá.
9. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný svůj výklad zákona o silniční dani opřel i o jeho § 6 odst. 9, podle kterého *„sazba daně se snižuje u nákladních vozidel včetně tahačů, nákladních přívěsů a nákladních návěsů“*. Z tohoto textu žalovaný dovodil, že tahače se bez dalšího považují za vozidla určená výlučně k přepravě nákladů. Pro výklad tohoto ustanovení je třeba užít vyhlášky, konkrétně vymezení kategorií vozidel. Vyhláška vymezuje druh vozidla nákladní přívěs a nákladní návěs. Druh vozidla tahač užívá pouze u jednoho z druhů pásového traktoru. U nákladních vozidel vyhláška zavádí pouze kategorie tahač přívěsů, resp. tahač návěsů. Zákonodárce tedy podle žalobce opětovně necílil na konkrétní kategorii. Pokud by to zamýšlel, zřejmě by použil označení kategorie odpovídající vyhlášce. Ani z tohoto ustanovení tak nelze jazykovou, logickou či systematickou metodou výkladu dovodit, že veškerá vozidla kategorie tahač návěsů spadají pod definici *„určená výlučně pro přepravu nákladů“*. Vzhledem k technickým parametrům se jeví, že označení tahač v tomto případě směřuje spíše na kategorii tahač přívěsů, neboť ty jsou v zadní části často vybaveny vlastní úložnou plochou a schopny přepravovat náklady i bez zapojení dalšího vozidla.
10. U vozidla registrační značky „X“ žalobce rozporoval, že by byl v uvedených zdaňovacích obdobích poplatníkem silniční daně z provozu tohoto vozidla. U tohoto vozidla správci daně dovozovali, že žalobce byl poplatníkem daně, neboť jako vlastník zapsaný v registru byl osobou, které svědčí užívací právo a která je v tomto případě poplatníkem dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dani. Takovýto výklad podle žalobce nemá oporu v zákoně. Z hlediska určení poplatníka je totiž zápis v registru určující pouze při postupu podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dani, podle kterého je poplatníkem daně je ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla. Pojem provozovatele vozidla byl ostatně zaveden zákonem o podmínkách provozu na pozemních komunikacích a obecná právní nauka ho jinak nepoužívá.
11. Naproti tomu k určení poplatníka dle § 4 odst. 1 písm. b) daného zákona se používá termínu osoba, která *„užívá vozidlo“*, přičemž právo užívací je tradičně považováno za projev výkonu vlastnického práva. Z toho podle žalobce vyplývalo, že pro určení poplatníka byl v tomto případě rozhodující faktický právní stav, nikoli zápis v registru, který má u osoby vlastníka informativní charakter. Se zápisem v registru nejsou spojeny žádné konstitutivní účinky přechodu vlastnického či užívacího práva k vozidlu ani s ním nesouvisí žádná právní domněnka vlastnictví. V tomto ustanovení se ostatně o stavu zapsaném v registru nehovoří.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Podle žalobce tak byly správci daně povinni při dokazování ve smyslu vyhledávací zásady určit, komu skutečně svědčilo užívací právo k vozidlu, u něhož nebyl poplatníkem daně provozovatel. Žalobce měl za to, že v průběhu řízení jasně prokázal, že vlastníkem vozidla registrační značky „X“ by pouze jeden den, a to 31. 5. 2000. Nepodařilo-li se správcům daně dohledat následného uživatele vozidla, nebylo akceptovatelné, aby daňovou povinnost přenášeli na posledního známého vlastníka.
13. Co do doměřené daně tedy žalobce nesouhlasil a napadl všechna rozhodnutí žalovaného vyjma rozhodnutí č. 3 co do doměření silniční daně za zdaňovací období roku 2013 za vozidlo s registrační značkou „X“ ve výši 5 538 Kč.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. Ve svém vyjádření odkázal na spisový materiál a odůvodnění napadených rozhodnutí, která následně citoval včetně odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se smyslu a účelu silniční daně a určení osoby jejího poplatníka podle § 4 odst. 1 zákona o silniční dani. Ohledně vozidla s registrační značkou „X“ poukázal na to, že toto vozidlo nebylo vůbec předmětem nalézacího řízení ve zdaňovacích obdobích let 2012 a 2013.
15. Podle žalovaného vozidla registračních značek „X“ a „X“ beze zbytku splňovala podmínky věty druhé § 2 odst. 1 zákona o silniční a dani bylo povinností žalobce tato vozidla uvést ve svém daňovém přiznání k dani silniční a přiznat a zaplatit daň z těchto vozidel správci daně.
16. K vozidlu registrační značky „X“ žalovaný uvedl, že ze shromážděných důkazních prostředků vyplynulo, že ke dni 30. 5. 2000 došlo ke změně jeho statutu z „provozovaného“ na „v převodu“. Osobou, na niž bylo vozidlo původním provozovatelem odhlášeno, je dle údajů zapsaných v registru silničních vozidel žalobce. Žalobce však registraci předmětného vozidla na svou osobu nedokončil a vozidlo zůstalo ve fázi převodu. Ke dni 1. 7. 2015 došlo následně k zápisu zániku předmětného vozidla ze zákona, neboť vlastník vozidla nedokončil proces „přeregistrace“ vozidla ve smyslu odst. 2 a 4 přechodných ustanovení zákona č. 239/2013 Sb., kterým se mění zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích s účinností od 1. 1. 2015. Podle otisků karty vozidla z registru silničních vozidel byl žalobce ode dne 31. 5. 2000 tzv. „avizovaným provozovatelem“, tedy podle žalovaného osobou, která disponovala právem užívání věci, a tedy poplatníkem podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dani. Tento názor podporují rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 242/2015-28, a 23. 3. 2016, č. j. 8 Afs 1/2016-40.

Ústní jednání soudu

17. Při jednání soudu konaném dne 27. 1. 2021 zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a navrhl, aby jí soud vyhověl. Poukázal rovněž na poměrně velký rozsah daňové kontroly, v jejímž průběhu se původně doměřená částka silniční daně neustále snižovala. Žalobce musel v průběhu daňového řízení neustále dokládat charakter svých vozidel a to, zda podléhají, či nepodléhají silniční dani. Konstatoval též, že žalobce, ale ani správce daně, nebyl schopen řádně doložit, jaká vozidla jsou předmětem této daně. S poukazem na znalecké posudky předložené v daňovém řízení trval na tom, že vozidla registračních značek „X“ a „X“ nejsou určena k přepravě nákladů. To dokládal právě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedenými znaleckými posudky. V případě vozidla registrační značky „X“ trval na tom, že žalobce doložil, že byl vlastníkem tohoto vozidla pouze jeden jediný den, proto mu neměla za uvedená zdaňovací období vůbec být doměřena daň.

18. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a obsah správního spisu s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. Po seznámení s předloženým správním spisem soud konstatuje, že s ohledem na totožnou argumentaci účastníků ve všech daňových řízeních a předmět soudního přezkumu tak, jak jej vymezil žalobce v žalobě, je možné věc projednat a rozhodnout o ní ve společném soudním řízení. Nebude-li dále uvedeno jinak, uvedené bude platit pro všechna napadená rozhodnutí žalovaného a jim předcházející řízení.
21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého spisu a proběhlém jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Soud se nejprve zabýval námitkou, podle které vozidla registračních značek „X“ a „X“ ve zdaňovacích obdobích 2011 - 2013 nebyla předmětem silniční daně.
23. Podle § 2 odst. 1 zákona o silniční dani jsou předmětem daně silniční (dále jen „daň“) silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla (dále jen „vozidla“) registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti (dále jen „podnikání“) nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činnostem, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu. Bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.
24. Ze správního spisu soud zjistil, že podle údajů v technických průkazech a centrálním registru vozidel šlo v případě vozidla registrační značky „X“ šlo o vozidlo kategorie N3, druhu tahač návěsů, značky LIAZ 18.33 TBV. Vozidlo mělo dvě nápravy, provozní hmotnost 6,82 tun a nejvyšší povolenou hmotnost 17 tun. První registrace vozidla byla provedena dne 26. 1. 1995. V případě vozidla registrační značky „X“ šlo o vozidlo kategorie N3, druhu tahač návěsů, značky LIAZ 110.573. Vozidlo mělo dvě nápravy, pohotovostní hmotnost 6,7 tun a nejvyšší povolenou hmotnost 17 tun. První registrace vozidla byla provedena dne 18. 11. 1992.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Podle přílohy 18 vyhlášky je tahač návěsů druhem nákladního automobilu. Výslovně je zde též uvedeno, že „*nákladní automobil je určen pro dopravu nákladu*“.
26. K otázce konstrukce silniční daně a charakteru „provozování vozidla“ pro daňové účely se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil Ústavní soud (např. v usneseních ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. II. ÚS 1360/20, ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. III. ÚS 282/20, sp. zn. I. ÚS 523/16, ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. I. ÚS 2180/15, nebo ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 4022/14). V uvedených rozhodnutích považoval za ústavně konformní závěry správních soudů, že silniční daň je majetkovou daní, která zatěžuje vlastníka vozidla bez ohledu na jeho neprovozování na pozemních komunikacích. Za hlavní kritérium označily soudy jeho samotnou registraci, tedy dostačuje možnost provozovat vozidlo na pozemních komunikacích. Silniční daň je tedy konstruována tak, že rozhodující je formální stav zápisu v evidenci, přičemž v daném případě byla vozidla zapsána jako druh vozidel nákladních, tedy určených pro dopravu nákladu. Pokud takto využívána ve skutečnosti nebyla, případně byl představitelný i jiný způsob jejich využití, nic to nemění na skutečnosti, že podléhají silniční dani.
27. Z pohledu vymezení předmětu silniční daně tedy je tedy rozhodné pouze to, že vozidla registračních značek „X“ a „X“ byla v centrálním registru vozidel vedena jako druh nákladních vozidel, tedy jako vozidla naplňující znaky předmětu silniční daně podle § 2 odst. 1 věty druhé zákona o silniční dani. Způsob jejich skutečného využití či dokonce nevyužívání pro účely stanovení silniční daně neměl význam.
28. Žalobce v daňovém řízení předložil listiny nazvané Znalecký posudek č. 4343/18-16 ze dne 30. 4. 2016 vypracovaný Ing. A. Ž. a posudek č. 7079-16 ze dne 6. 5. 2016 vypracovaný J. R., které se obě týkaly možností využití tahače Liaz 18.33 TBV registrační značky „X“. Lze shrnout, že podle závěrů obou těchto listin je tento tahač ve spojení s nákladním návěsem určen k přepravě nákladu, nemůže však náklad přepravovat samostatně.
29. Uvedené skutečnosti nemohou mít význam pro účely určení předmětu silniční daně, neboť rozhodný je formální stav zapsaný v centrálním registru vozidel. Správci daně se přitom ve svých rozhodnutích s předloženými listinami dostatečně a správně vypořádali s ohledem na uvedený právní názor, kdy za rozhodný považovali řádně zjištěný stav uvedený v centrálním registru vozidel.
30. Soud se dále zabýval námitkou, podle které žalobce nebyl v případě vozidla registrační značky „X“ v uvedených zdaňovacích obdobích poplatníkem silniční daně z provozu tohoto vozidla.
31. Podle § 4 odst. 1 zákona o silniční dani je poplatníkem daně fyzická nebo právnická osoba, která
- a) je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu,
 - b) užívá vozidlo, v jehož technickém průkazu je zapsána jako provozovatel osoba, která zemřela, zanikla nebo byla zrušena, anebo vozidlo, jehož provozovatel je odhlášen z registru vozidel.
32. Podle § 8 odst. 1 zákona o silniční dani u vozidel vzniká daňová povinnost počínaje kalendářním měsícem, v němž byly splněny rozhodné skutečnosti uvedené v § 2 odst. 1. Poplatníci daně z těchto vozidel podávají daňové přiznání podle § 15 u místně příslušného správce daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. Ze správního spisu soud zjistil, že podle údajů centrálního registru vozidel šlo v případě vozidla registrační značky „X“ o vozidlo kategorie N3, značka ŠKODA 706 MTS 24. Vozidlo mělo dvě nápravy a nejvyšší povolenou hmotnost 16 tun. První registrace nebyla známa, technický průkaz k vozidlu nebyl předložen. Z údajů v centrálním registru vozidel vyplynulo, že žalobce byl ode dne 31. 5. 2000 veden jako provozovatel tohoto vozidla, že toto vozidlo bylo od tohoto data vedeno jako „v převodu“ a že vozidlo nebylo až do 1. 7. 2015 z registru vyřazeno, a to ani dočasně.
34. Z dodatečného daňového přiznání k dani silniční za rok 2011 ze dne 10. 5. 2016 soud zjistil, že zde žalobce v jeho příloze uvedl vozidlo registrační značky „X“ s tím, že podléhá dani za dva měsíce kalendářního roku a silniční daň z něj činí 2 054 Kč. Z výzvy správce daně k odstranění pochybností ze dne 1. 7. 2016 soud zjistil, že žalobce byl v návaznosti na své tvrzení uvedené v daňovém přiznání správcem daně vyzván, aby u vozidla registrační značky „X“ prokázal, že bylo užíváno pouze část zdaňovacího období, jak je uvedeno v dodatečném daňovém přiznání. Žalobce této výzvě nevyhověl.
35. Z dodatečných daňových přiznání k dani silniční za rok 2012 a 2013 ze dne 10. 5. 2016 soud zjistil, že zde žalobce v jejich příloze uvedl vozidlo registrační značky „X“ s tím, že zde nebylo uvedeno, kolik činí daň z něj. Z výzev správce daně k odstranění pochybností ze dne 1. 7. 2016 soud zjistil, že žalobce byl v návaznosti na svá tvrzení uvedená v daňových přiznáních správcem daně vyzván, aby u vozidla registrační značky „X“ prokázal, že daň byla uvedena v souladu s § 2 a § 15 zákona o silniční dani. Výzva je odůvodněna tím, že z karty vozidla z registru silničních vozidel vyplývá, že žalobce byl v předmětných obdobích jeho vlastníkem a zároveň z nich nevyplývá, že by vozidlo mělo SPZ a OTP v depozitu. Žalobce těmto výzvám nevyhověl.
36. Ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Správce daně může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné.
37. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá původní tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011 - 62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013 - 49). Správce daně není nicméně oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95).
38. Soud dospěl k závěru, že za dané procesní situace byl správným závěr správců daně, podle kterého byl žalobce ve vztahu k vozidlu registrační značky „X“ poplatníkem silniční daně, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a to podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dani, neboť správce daně na základě shromážděných podkladů, a to zejména výpisů z karty vozidla z registru silničních vozidel zjistil, že byl žalobce v předmětných obdobích veden jako provozovatel vozidla, které bylo v převodu, tedy užíval vozidlo, jehož provozovatel byl odhlášen z registru vozidel. Tím, že správce daně tyto skutečnosti postavil do kontrastu s tvrzeními žalobce v dodatečných daňových přiznáních, podle kterých v roce 2011 toto vozidlo užíval jen část roku a letech 2012 a 2013 zřejmě vůbec, došlo k přenesení důkazního břemene na žalobce, který měl prokázat svá tvrzení o tom, že v předmětných zdaňovacích obdobích, resp. jeho části v případě roku 2011, uvedené vozidlo nepodléhalo silniční dani, resp. že on nebyl jejím poplatníkem. Žalobce toto břemeno neunesl. Soud ještě podotýká, že tvrzení žalobce, který tvrdí, že byl poplatníkem daně pouze jediný den, a to v roce 2000, je v kontrastu zejména s jeho tvrzením v dodatečném daňovém přiznání za rok 2011, kde pro část roku daň z tohoto vozidla sám vyčíslil.

39. S ohledem na tyto skutečnosti je třeba i tuto námitku žalobce vyhodnotit jako nedůvodnou a rovněž znovu odkázat na výše uvedenou judikaturu, podle které toto vozidlo silniční dani podléhalo bez ohledu na to, zda bylo skutečně provozováno. Pokud zapsané údaje podle žalobce neodpovídaly skutečnosti, bylo na něm, aby zjednal jejich nápravu, případně jejich nepravdivost prokázal.
40. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. ledna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)